

44 342

ПОВТОРНЫЙ
З А П Ъ В Ъ

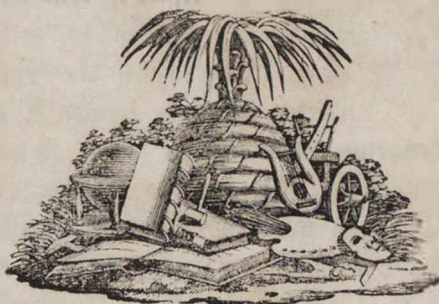
НАДЪ

АЗБУКОМЪ,

III.

СЛОЖЕНЪ

СТАРЦЕМЪ МИРКОМЪ.

У НОВОСАДУ,
Епископска штампарија.

—
1866.

и - 556/1986

NACIONALNA
BIBLIOTEKA
CRNE GORE ĐURĐE

Мельзѣ млекѡ, ѣ бѣдетъ маслѡ. ѡце нѡ-
здри чѣшеши, ѣзыдетъ крокъ. ѡце ѣзвлечѣши
словесѣѡ, ѣзыдѣтъ сѣдове ѣ тѣжбы.

Прѣтч. Сол. 30, 33.

СЪДОХОМЪ И ПАКАХОМЪ.

Паметъ **Мирку** свѣтовала,
Овако му бесѣдила:
Ман'се, Старче, тыхъ гусала,
Мож' те снаѣи тушта зала;
Нит' ты пѣвай нити гуди,
А и нашто ти еви труди?
Тымъ текъ дражишь ты читавъ рой,
На жаокій се тога бой! —
Ние увѣкъ среѣанъ тай даръ,
У ревности имати жаръ:
Да послужи своеме Роду,
На просвѣте тога своду!

И **Мирку** е правило то
По искуству му познато.

Сажалъива ипакъ душа
Совѣтъ овай не послуша!
Нѣму срдце мирно туцка,
Иакоже онъ съ пажньомъ чупка;
Вѣичикъ отъ нѣихъ маленъ прави,
За споменъ га да остави.

Кад' болови попустише,
Што жаоке починише,
Узме вѣичикъ тай предасе,
И безъ стакла увѣрися,
Да су жала сва дебела,
Ништавога отъ пепела,
Па се голымъ окомъ виде,
Премда важе као гнѣде.
Ал' отъ гнѣде зла ушь бива,
Коя лють сврабъ причинява!

Зато **Мирко** опетъ гуди,
Не штедећи свое груди,
Да се сврабу на путъ стане,
И **Правосиъ** единомъ дане! —

Запѣвати Старацъ поче,
И узъ гусле ово рече:
Ние **Латинъ** ништ' увреб'о,
Што е отъ свог' храброг' серио

Scripsi scriptum начинію,
 Тымъ се текъ подѣтенію.
 Нит' **Латинки** теже б' пало,
 Кад' бы іой се рећи дало:
 Nubsi, nubta я ево самъ
 Светог' брака ушла у храмъ!
 А кад' се башъ мѣгшат' хтѣде,
 Зашт' се на томъ свуд' не сѣде?
 Зашт' не пишес' *urps, optento*?
 Но држисе коренъ свето!
 Ние ли то еве замршай,
 Кома в тежко наћи край?!)

И **Славена'** землѣ свое
 Замѣна са словомъ, то в
 Безпослица и суета
 Наслѣдно намъ предата.
 Што са **земля** и са **слово**
 Покушаше **Дѣде** ново,
 За тымъ иду сад' **Унуцы**
 Са добро **слово** и са **цы**,
 Са **живѣте** и са **ша**
 Преселѣным' са салаша! —

Ал' да види тай нашъ **Дѣда**,
 Како **Унукъ** тера сада

То наслѣдство све јошт' далѣ,
 Прек' обале нѣкуд' шалѣ,
 Да најпослѣ ни самъ не зна,
 У правило да то догна;
 Да то, велимъ, виде **Дѣше**,
 Каяли бы с', што сгрѣшише.
 Оставивши свом' Потомку
 Заmrшену Грамматіку! —

Свакій ѣзыкъ свойство има,
 По ком' говоръ дае, прима;
 Но нек' пише по корену,
 Не трпеѣи тог' измѣну.
 Што е манѣ изузетка,
 То е лагша Грамматіка.
 Кад' бы пис'о свакојко,
 Разумѣо не бы свако.
 Нека говоръ **де** съ **цы** ставля,
 Ал' писмо тымъ нек' не каля;
 Нек' говоре сви Простацы:
куци, рацан, реци, млаци,³⁾
 Сбори и ты, кад' башъ хоѣшъ,
 Али мотри да напишешъ:
Куд' си? радъ самъ, радъ си, младъ си,
 Книжество се тако краси! —

И говора и писаня
 Цѣль е нста **разумлѣни**.
 Покрай цѣли само ове
 Други трудн ереѣно плове.
 Чисти говоръ, больма писмо,
 Ако желишь напредъ да емо;
 Но поступаи у томъ мудро,
 Запршая чувае' бодро!
 Труду твоемъ шири крыла,
 Да б' къ просвѣти узлѣтила,
 А не была нъой уставомъ.⁴⁾
 Често личномъ и завадомъ!⁵⁾

Михайловићъ то свѣтуе,
 Како да се напредуе,
 Самовольность много уди,
 А сада е та у моди,
 За суетомъ сад' се тежи,
 Отъ корена с' радо бѣжи;
 Коренъ неда криво поѣи,
 А суета мож' заѣи! —

Писмена намъ **Евстатъ** проѣе,⁶⁾
 А на **вры** не наѣе;
 Зашто? узрокъ томе ништи
 У незнаю, кое тишти.

Узми редомъ Списателъ,
 Нове Ёзык'учителъ,
 Мучно да ћешь кога наћи,
 Кой бы знао казат' браћи.
 Гдѣ и зашто **ѡры** с' пише?
 Ето зато брзъ га брише!

Тако с' крые то незнаѣ,
 А подмеће тобож' знанѣ:
 Нема, велис', собствениъ свой гла
 На што ће памѣ? нѣ за насѣ!
 Неће **Новакѣ** службе друге,
 Различеня ни услуге.
 Узори му ништ' не важе,
 Я самъ узоръ, то онѣ каже!
 Разлика му шта ће рѣчи?
 Лютило онѣ на ту дречи;
 Смисао слога, вели, учи,
 Ова она рѣчь шта значи?

Предуго се **ѡры** вукло,
 У главу ѡ многе тукло,
 На сад' глава многом' бучи,
 Те га неће ни да учи,
 Неће да зна за примѣре
 Нѣмца у томѣ мудре мѣре,

Нит' отъ другог' ког' народа
 Просвѣщеног' прима плода;
 Но самъ себи бразду пара,
 Све на путу своемъ обара;
 Нити натрагъ нити напредъ
 Обзирес' на толикій вредъ!

Кукавно промукло **вры!**
 Мртвачкій ти с' сандукъ мѣри;
 Извлачнсе ты наполю,
 И не чини главоболъ!
 Нек' те храни **света Кнѣига,**
 То е само нѣна брига;
 Ту по воли ликуй, тужи,
 Србску **Штицу** пакъ не ружи!
 И **Руссъ** нека сбира уста,
 Кад' му дође башъ до густа,
 Нек' ти дае трудный твой гласъ,
 Кодъ нѣга си у добрый часъ!
Србинъ те неће, па неће,
 К'о ни туђе у томъ свеће! —

Тако ти е и сестрица
 Прабаба прошла Ћжица;
 Не знаше јој наћи мѣста,
 Па јој зато животъ преста.

Не мыслимъ я оживит' ю,
 Уништио трудежъ е ю.
 Но и нѡй е **Писмо свето**
 Пристаниште есевѣчнѡ,
 Ту намъ мирно почива та
 Безъ досадног' тога рата. —

Оставимо сад' писмена,
 И пређимо на имена.
 Да, да; рѣчи с' нове кую,
 Ма да доста языкъ трую.
 Зашт' се кую? неск' е ново
 Штогодъ ткогодъ опетъ сков'о,
 Па ма было смѣсе Туреке,⁷⁾
 Ал' за главу не Славенске!⁸⁾ —

Нѣколико накарада'
 Ево ядног' тога рада;
**„Неовисан, осмерица,
 Сета, дванајестерица,
 Читанака, декламуе,
 Коеоткуд' констатуе,
 Олицетвор — садржиа,
 Еи, нејач, Рцеговина,**

Считанъ, реченица,
Божество, вештаственица,
Александар и Министар
 И толкиј јошт' другѣј кваръ.
 Ал' тко ће га избројати?
 Тко ли све протолковати?
 Засад' само една прида
 Нека буде сека **Вида!**⁹⁾

Новацы намъ ништ' не маре,
 Што Читатељ чело таре,
 Погађаюћ' шта рѣчь значи?
 Ил' се **Новакъ** само ачи?
 Зашт' на ову честног' лика
 Толка га стои вика?
 Зашто? — тежи огадит' ю,
 Славенску ту аветию! — ¹⁰⁾

Овдѣ **Мирку** мучно буде,
 На гудити онъ престаде!
 Гусле далѣ отъ себ' вргне,
 Изъ грозе се јави тргне,
 И овако заплачесе,
 Са сузама изјаснеше:

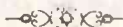

Родолюбе врлий **Савво** !
 Свог' Народа правый Авво !
 Рукомъ твоіомъ написано ,¹⁾
 Ние свойски уочено ,
 На то као не назисе ,
 Да чимъ пре **Родъ** просвѣтисе ;
 Јошт' се крое хальнице
 У повитку за дѣтенце ,
 А о мѣри башъ ни слова
 Самовольныхъ тыхъ кроева ! —
 То є saltus in natura ,
 Кой отъ цѣли назадъ тура ! —
 Породу свом' животъ дати ,
 Кадра есте само мати ;
 Та пакъ мати естъ **Просвѣта** ,
 Нек' дакле та, една текъ та ,
 Крои рѣчма слично руво .
 По правилу и за уво !
 Иначе є посла тога
 Породъ удна зла неслога ! —

За просвѣту заузмисе ,
 Съ томъ ќе рѣчи ронтисе ;
 На кованѣ рѣчи нове
 Јоште журно часъ не зове . —

Редъ па редъ води унапредъ,
Друго иде съ тымъ узпоредъ. — ¹²⁾
 Тако рад'мо, пакъ онда знай,
 Запѣваню в нашемъ **край!** —

1.) Безкрайнѣга тога у писаню замршая нека су овдѣ за доказе, између премногихъ другихъ, споменути:

а.) Вуков одговор на Утук Г. М. Светића. У Бечу у штампарији јерменскога манастира. 1843.

б.) Нови српски Буквар. Рецензија Ђ. Даничића. У Бечу у јерменском манастиру. 1854.

в.) Рат за српски језик и правопис, написао Ђ. Даничић у Будиму у штампарији пештанскога университета. 1847.

г.) Утукъ езыкословный о езыку и правопису Србскомъ. Одъ М. Светића. У Новомъ Саду у книгопечатњи Јоанна Коулицій и Орт. 1846.

д.) Вука Стеф. Караџића и Саве Текелије писма Высокопреосвештеноемъ господину Платону Атанацковићу, православноме Владици Будимскоме, о српскомъ правопису са особитијемъ додацима о србскомъ језику. У Бечу у штампарији јерменскога манастира 1845.

2.) И изображеніи Нѣмацъ реѣиће Die Taube ал' ће написати Die Taube. — У ђачкомъ момъ времену имао самъ Соученика еднога изъ Србіе Ср-

бенду, и еднога Грка изредѣ Грчке — Лаку и Мѣхалаѣа; Лака е писао тап *vervandelt*, а изговарао тап *vervandelt*; Мѣхалаѣъ е писао ѣебе, кеба, а изговарао кебе, ѣеба, и то обоица тако тврдоглаво, да и на благу и на строгу опомену отъ своихъ Учителя, и као узиркосъ изсмѣиваню отъ своихъ Соученика, поправитесе не дадоше! —

3.) Вальда се неће съ тымъ дотлѣ дотерати моћи, почемъ и *шицки* као да престаде писатисе.

4.) Колико е мудрованѣмъ тымъ „како ће се писати?“ напредованѣ книжевности заустављано, и колико се све еднако јошт' зауставља, може се и изъ тога судити, што ево за половину вѣка прозун намъ троструко покушенѣ писаня: *Славенски*? — *Славеносрбски*? — *Пукосрбски*? Првѣй се начинѣ брзо суста; другѣй као да мало дулѣ потрая; трећѣй, гле! болуе у претериваню и у лагкомысленой мрзости и на сама производна окончаваня Славенска, а камо ли на цѣле рѣчи. Нису ли то яке уставе къ просвѣти? колико ихъ има, кои се управо тога ради затежу и устручаваю писати?! —

5.) Види три Утука *Милоша Светиѣа* у езыкословныма препиркама съ *Вукомъ Караѣиѣмъ*, гдѣ се и съ едне и друге стране морадоше наводити и лична такође нападаня. Првѣй е Утукъ изданъ 1839; а трећѣй (последнѣй) 1846.

6.) Обрана езыка Србскогъ одъ изопачиваня и простаченя нѣговогъ и Кирилице одъ Вуковице, пи-

са) Евстати Михайловић. У Великомъ Бечкерекѹ.
писменима Францъ Павла Шайца 1863.

7.) Занимљиво е слушати, како гдѣкои наши
Књиџници као съ поносомъ у бесѣди својој мѣ-
шаю и по коју Турску рѣчь, на пр. дође ми аберъ,
мѣсто дође ми гласъ; *exempla sunt odiosa!* —

8.) Отъ Славенскога тако се безобзирке бѣжи,
да се и отъ супруге направи батина, тојага! Види
Вуковъ Рјечникъ. Можда се у Србији и говори пре-
носно пословицомъ; ал' зашт' се, на 3 мѣста у Рјеч-
нику споминајући то, нигдѣ не каза, да е супруга
удата жена? зато, што е рѣчь та Славенска по
Славенскомѹ значеню, а по Србскомѹ е то, што ре-
космо по Вуку!

9.) *Неовисан* — тако да; еръ се не говори,
виси за клинъ, него виси о клину, дакле *неовисан*,
а не *независниъ*, ма се колико разбацао Цицеро съ
нѣго-омъ опоменомъ: *consuetudinis ius esse putatur id,*
quod voluntate omnium sine lege vetustas comprobavit.
— *Осмерица*; кажи намъ, шта значи? стихове отъ 8
слова? — *Сеша*, даѣ *Geist*, *sensus*; па зашто баръ
не *сѣш*, кад' се већ одавно тако узело у досѣш? Не
звѣрай отъ Славенског' и ондѣ, гдѣ га нема, да стр-
моглавце не паднешъ тако *de coelo in coelum!* Ter-
tullian. — *Дванајестерица*, по свой прилицы друга
осмерице съ 4 слога выше надувана. — *Читаника*
не могуће, да несе одржати као ни *Цркава*, *игара*,
фунаша. — *Декламовати*, *Констатовати*, наѣонец
Новацы, да е ближе къ Србскомѹ, него *декламира-*
ти. *констатирати*; а шта ће на то рећи *деклам* и

констат? — *Олицетворити* — да чудна, а безупищна натезани! — *Садржина* прогання содржай; нек' в ново! — *Еа* = Епосъ; колика неправда Грку! заръ не беше доста узаймити, него јоште тако страшно нагрдити? — *Нејач*, есу ли то напречадь или и друга до извѣстног' возраста дѣца све до омладине? или и животна? или и воћке? — *Рцеговина*, на томъ кумству ће захвалитисе Херцеговаць или Ерцеговаць самъ лично. — *Считанѣ* не вѣруемъ, да в кадро изгурати наше старо *срицанѣ*. — *Реченица* шта значи? требало е, да намъ в баръ доле подъ звѣздицомъ протолковао Школскій Листъ. — *Божество*! — прођи све надеже отъ *Богъ*, па нећешъ наићи на *Божа*; зашто дакле ту *а* мѣсто *е*? ово ти удара на Славенштину? кад', призивајући Бога, говоришь: ахъ и о Боже! ипакъ нећешъ да рекнешъ *Божество*! О tempora! о mores! — *Вещтаственица* чудна цѣдила, докъ се изцѣдила та отъ хвата рѣчь, у којој е правый Србштине карактеръ *а*; а да се умѣсто овога унише *е*, увређеномъ бы осѣтиласе мрзость на Славенштину! — *Александар*, *Министар* са *а* миришу на право Србско, а са *е* смрде на право Славенско!! — *Вида*; ето опетъ едне убаве секе, која валя да значи идеу. Ову рѣчь — *идеа* — задржаше други изображени взыцы, а насъ на све, што в Славенско — премда в рѣчь та Грчка — наведе и натера на *виду*. Па кад' се башъ већъ прохтѣде тако, зашто се не пође по постоећемъ производности правилу? те се не рече: *вист*, кад' в отзаманде *завистъ* отъ *завидиши*, *ненавистъ* отъ *ненавидиши*? Ал' добро ће бити не терати макъ на конаць, па и не говорити далъ о томъ, да се не излеже *завида*, и *ненавида*, па да насъ не снађу Вукове супруге!

10.) Неће бити сасвимъ касно съ нѣколико рѣчій отговорити Србскоме Дневнику на *карловачки допис* у Бр. 142. г. 1862. У злу срдцу своѣмъ *сaпиe Дневник* „какав би прогрес учинио народни језик, кад би се бар у конзисторије и друге органе народнога живота увео, кад нам је још једнако обдељавање нашег народног језика на политичном пољу у великој мери препречено, сваки поље разборити читалац увидити може.“ — Тај „поље разборити читалац“ ево му се на то отзива овако: *respice linem!* Каква и колика є то неразборитостъ, безъ свакога обзира на тај мудрости изрѣкъ, готовъ бити на сваку и највећу жертву! У што се јошг' неће пачати ти наши бзыковитези! тежко црквеноме езыку подъ нѣховыма брзоплетныма ударцыма, крше га и проганяю безобзирно ванъ и изъ Богословскихъ училишта', или, ако то и не башъ сасвимъ, а оно га праве ту шибокомъ узъ бубанъ, изтискујући сваку и најбезазленију и најсроднију рѣчь изъ проповѣдій црковныхъ, кое они изъ племените и пламените свое любви къ просвѣти народной ревностно чине тако изъ 3 узрока:

а.) што Црквено-Славенскога езыка не знаю, ма да є тај у цркви, па зато памъ свыма светъ; а она истина „*scientia non habet osorem nisi ignorantem*“ тврдо постои;

б.) што слабо маре за цркву, па смо зато жельни видити ихъ у нѣой;

в.) што имъ є највыше до тога стало, да се виде высокеучеи предъ забленутомъ простотомъ.

Прво имъ просто было, почемъ су младостъ своју съ другима наукама и забавама провели, па не имаше времена научити тај нама, као што рекохъ,

светъ ъзыкъ, те да баръ познаю оно. на кое тако яко мрзе, лютито вичу, и отъ кога се као какве при-
лѣчиве болѣсти клоне и удаляваю. — За друго
нека своіой совѣсти отговараю, почемъ би иначе,
као проглашени просвѣте ревнителѣи, примѣромъ
своимъ могли знаменито много къ духовноме про-
стога и побожнога народа созиданію допринети. —
А радъ трећегъ могли би се и сами безъ ичіе укорне
опомене, ако се иоле разберу, заруменити.

Срећа е наша, што така безобзирна мудрова-
ня често у самомъ постанку свомъ задавлѣна буду,
као и оно такође нѣкдашнѣ недотупавно булазненѣ,
да се ово и оно изостави изъ *Літургіе*, па да се
такo скрати та. Но незваный тай брзоплетъ насрну
онда на увѣкъ буднога Архієніскопа *Страшимиро-
еића*, кой га осѣтливо кудне по прстима, те се ку-
кавацъ мораде повући, и беззаконе свое листиће
изъ календара свога — већъ печатаного, но срећомъ
іоште норазтураного — као куколь и зубачу почу-
пати, пакъ онда тако оплевѣнѣи календаръ носити
на вашаръ.

А заръ Бѣограђани добро раде, ако Догматіку
у Богословскомъ училишту пучкимъ ъзыкомъ пре-
даю? Тымъ се, Дневниче, полази къ опасное ис-
куству, да ли се може тай начинъ узети за правацъ,
коимъ се *Вѣра*, а съ овомъ уедно и *Народность*
такође, найпоузданіе штити, брани и чува. Алъ на-
што намъ ново у томъ искусство? Нису ли то исто
Прадѣдови наши учинили, и цравацъ намъ очигледно
оставили? Тко насъ е тай, кой не бы знао, да су
Стари наши у преужасномъ ономъ процѣпу тврдымъ
своимъ постоянствомъ сачувати могли свой пра-
дѣдннй законъ, кое заиста не бы слѣдовало было,

да су несмотрено мѣняли были то, кое намъ валя да буде и пребуде свето, почемъ е башъ то найпоузданіи условъ, подъ коимъ добри стоимо и за Вѣру и за Народность, за коихъ тврдо и непоколебно вѣкованъ сви, хвала Богу! сложно и животомъ и смрћу емчимо. Кой се радъ о той нашихъ Праотаца дивной у постоянству ячини подпуно увѣрити, тай нека чита предговоре и поговоре нѣховыхъ кнѣига, доста презорно названыхъ „Србулѣ“. Рѣку на срдце пакъ признаймо, да се мы съ овако лагкомысленымъ самовольствомъ не бы на нѣховомъ ядипуномъ мѣсту одржати могли, или бы, животъ смрти предпочитуюћи, рулемъ потегли были тамо, камо и множиномъ браћа наша у Босни и Булгаріи жмуруећи нагнуше и отидоше! —

Дневникъ се жести на рѣчь *вопросъ* у проповѣди црковной; жели л' *питанѣ*? ал' ово е *вопросиѣ*, нека дакле буде Србски *пит*. Тко се ту смѣе? кад' смѣ сад' свашта быти, зашто не бы и *пит* быти могло — Кои знамо Славенско-црковный езѣкъ, знамо и то, колико се оба међу собомъ слажу, пакъ зато смо противу свакога, кой ихъ толико завађа, да плаши Хрїстіане отъ проповѣди, у којой бы се чуле рѣчи *вопрос* и *отвѣст*, ербо се, вели, те Славенске рѣчи сасвим наоначке против поњатија, кое означавају, употребљују. “Нека намъ опрости Дневникъ; нѣ доста: рећи па утећи, него е требало и доказати, да такве ствари не дираю у живацъ, кой е теби незваноме недогледанъ! — А найпослѣ што се рѣчи *вопросъ* тиче, нѣ ни та башъ тако страшно Славенско страшило, да ће люди сбогъ нѣ изъ цркве посуктати напољ, почемъ и Србинъ проси дѣвоѣку, и у сиротинѣи хлѣба; а са онымъ во лагко ти е

по твом' обычаю начинити ва! Дай намъ проповѣди, дай, ма было и *вопросъ* у нѣма; ал' смо готово до тога дошли, да често еданъ другом' вопросъ предложено: е ли была и проповѣдь? нисмо ю чули, Богъ зна отъ коег' доба! —

Но у свой туги той нашой ипакъ наѣсмо нѣшто, кое одобравамо Дневнику, а то е ово двое:

а.) Грамматіку Славенску валя на Србскомъ языку предавати; ерѣ ништа нѣ немудріе, него языкъ кой предавати на языку опомѣ, кой се предае,

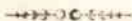
б.) Учителѣ у Богословскима училиштима плаћати пристойно довольно, како да се могу Мужеви на переважно то званіе бирати врстно способни и пудуготовљени „*Viri profesorii*.“ А како? и гдѣ? њесе ти валяно приправити. *Како?* на то треба трошка; а откуда намъ тай? Изъ *клирикалнога* фонда, кой е, као што се говори, близу дваредѣ већимъ отъ *Народнога* — неприкосновенога — нарастао, па бы могло опетъ зато и самъ напредно расти, а уедно и моралну корысть приносити Цркви и Народу. Узъ нѣга има и другихъ мањихъ фондова, кои бы управо тымъ начиномъ најболѣ отговарали наѣнутой цѣли отъ своихъ Родолубивыхъ Завѣщателя'. — А на друго питањ: гдѣ? лако сватко отговорити си може. —

11.) По сему азъ вѣмъ конечно изасицію, ако лѣ изъ *Апостолѣ* Матице етиѣ слова не изостанѣтъ, то азъ и вса моѣ изостати вѣдѣтъ ѿ Матице.“ Види Писма подѣ 1) на стр. 12.

12.) Тога се правца понајболѣ држи *Сельак*, економічне Новине. Њему е главный задатакъ, упу-

живати и руководити къ мудроме домоводству и польообдѣляваню. *Борбе Радић*, Уредитель *Сельака*, задатка се тога свога крѣико држи, премда му се отъ стране Народа слабо помаже, држисе, величѣ, тога, а мимо тога узгредѣ куша и кованѣ новыхъ рѣчій, у чемъ ни онъ увѣкъ срећанѣ не. Но нѣму се покрай онога важнога и главнога задатка нѣго-вога може и опростити, ако кад' у томъ другомъ не сгоди и умами. — Држи, Роде, *Сельака*! наука ти е у нѣму *преко нужна* и послѣ Вѣроисповѣдне *ирва*. Свещеницы и Дѣтонаставницы! читайте и казуите землѣдѣльцыма и насамо и у скупу, шта сте у *Сельаку* читали, не бы ли већъ едаредѣ и *Србинъ* изъ дремежа свога пренуо, тргаосе, пакъ престао у томъ обзиру за еданѣ единый правацъ држати оно свое: „такъ ми е и *Дѣда радио*, *аи ша-ко фу и и!*“ Еле хвала *Радићу* на общепользномъ *Сельаку*! Онъ е и ошѣне и пошѣне *Радићъ*, или се то *а* брзо или затегнуто изговорило; онъ е изабрао найпоузданіи а уедно и найкорыстнии путь къ *Народной* просвѣти. Дайте дакле, да му у издаваню *Сельака* свойски помажемо, како да не бы сбогъ нехатости съ наше стране, и безъ подпомагания пренумерціомъ сустао и престати морао на общту грдну штету *Народну*! —

12

NACIONALNA
BIBLIOTEKA
CRNE GORE ĐURĐE

• NACIONALNA
BIBLIOTEKA
CRNE GORE ĐURĐE

